

מסורת הש"ם

^[א] [עיוניווי:1] ב"מ נט: חולין (ג). יבמות יד. פסחים קקד. (ד). מוספתא פ"ה הל"ב פסחים קב: קק. (ה) מוספתא פ"ה הל"א [פסחים קג]. (ו) [פסחים קה:1] (ז) [עיוניין פסחים קה:1] (ח) [פסחים פ"ה הכ"ו:] (ט) [ע' מו' עירובין נט: ד"ה הוה וכוּלין פו: ד"ה כל וכוּלמיו: י: ד"ה ותלן, (י) פרה פ"ח מ"ו טהרות פ"ב מ"ג ו [חולין לג], (כ) חגיגה כד: צבורות לת. גליס פכ"ה מ"ו נדה ג: ט [ע"ב], (ט) [לעיל נא: ג], (י) ע"י בטהרש"א מה שהניח דברי רש"י א"ל, (כ) [שבת יד: ע] בנא"ל: שנטמא, (כ) [שבת יג: א] ט בנא"ל: משקה, (ק) [חולין כד:7] (ר) [שבת ד:7, (ז) [מוטה ד:7,

הגהות הב"ח

^[א] נב' ועל השמים שש"ש אומרים: (ג) שם וסברי ד"ס (בכרת המזון) תל"מ וי"ב פ"א וכן הוה בפרש"י ברכה:

מוסף רש"י

הכנס לביתו במוצאי שבת מברך על היין. מחילה מהו שהוה תדיר ויודיר קודם (ורב"ם פסחים קב), ואחר כך אומר הברלה. הכלה לבסוף, לפי שאלו ההשגות קרית ויכרת הכלה ארכה לסיק אומרה לבסוף (שם), ומשלשלת. שכן שלגלת שמחמיר יחד עם גרות המזון (שם), המברך צריך שיטעמו. או הוה או אחד מן השופעים, ובשמים אחד מהם ילאו כולם (שם קה) שחם דגמלי הוה ליום של צרכה של יהיה חום ממנו לאלתר שחם צרכת אפי ידועה פרי יתכן שלל לנזקין (סורבין ט), צריך שיעור, רביעית לגו (רשב"ם פסחים שם), כלי שנטמאו אחריו. כל ען או על מחמת קאמר שמטמאין מנזן (וחגיגה כב), במשקין. דטומאה דקננא היל, דמלאווייתא אין אוכל ומשקה מנמא כל, שאין כל מקבל טומאה אלא מאכ טומאה, וגזרי חכמים סיורו משקין מעמיזין לל, לפי שם משקה שהוא כל הטומאה ומנמא כל מן התורה, כגון חצה שהן אבות הטומאה כגון רוקן וימימי רגליו: וצ"ה אומרים נו'. בתוספתא ה"ג לה וצ"ה אומרים אחריו הכוס לעולם טמאים דצר אחר תכף לנט"י סעודה למאי דחיישימו שלא יטמאו הידים את אחריו הכוס לאו חששא היא שאפילו לכתחלה מותר להשתמש בכלי שאחריו טמאים ותוכו טהור כגון זה שמטמא'י אחריו מחמת משקין דלמרינן ציה בשמעתינו תוכו טהור הלכך מוזגין ושותין את הכוס תחלה קודם נטילה שאם אהה אומר נוטלין לידים תחלה שמה לא

רב ניסים גאון

ור' יהושע היא דאמר אין משגיחין בבית קול. עיקר שלו הוא שאמר ר' יהושע בפרק הוהב (י"ט דף טו) במעשה הגורר של עכנאי לא בשמים היא (דברים ז) כבר נהנה לנו על הר סיני וכו' כבר הוכרחה לשעבר. ואלו האותאבות (ר"ל הקושייות) שזכרין בכאן המברך צריך שיטעמו וטעמו פגמו וכוש של ברכה צריך שיעור כולן ענפיה ויצאין מן ההיא ברייתא דאקשו מינה כבר התנאי הכנס לביתו במוצאי שבתו כו' ואיתא מירפשא בפי' ערבי פסחים (דף קה) כי כשהוכיחו זו הברייתא לשם אפריון. עלה שמע מינה מהא מתניא'ה' שמע מינה המבדיל בתפלה צריך

ור' יושע היא. בצבא מצינא בתנורו של עכנאי צפ' הוהב (ד' עט:): ומשלשלת. לשון שלגלת כלומר סודרן לאחר המזון: וממאי דצ"ש היא נו'. אלמא לצ"ש מאור ואח"כ בשמים וכן צרייתא נמי מאור ואחר כך בשמים קאמר אלמא צ"ש

^[א]ורבי יהושע היא דאמר אין משגיחין בבת קול וסברי בית שמאי דברכת היום עדיפא והתניא ^[ב]הנכנס לביתו במוצאי שבת מברך על היין ועל המאור ועל הבשמים ואחר כך אומר הברלה «ואם אין לו אלא כוס אחד מניחו לאחר המזון ומשלשלת בולן לאחריו והא ממאי דב"ש היא דלמא ב"ה היא לא ס"ד דקתני מאור ואח"כ בשמים ומאן שמעת ליה דאית ליה האי סברא ב"ש ^[ג]דתניא א"ר יהודה לא נחלקו בית שמאי וב"ה על המזון שבתחלה ועל הברלה שהיא בסוף על מה נחלקו על המאור ועל הבשמים ^[ד] ב"ש אומרים מאור ואחר כך בשמים וב"ה אומרים בשמים ואחר כך מאור וממאי דבית שמאי היא ואליבא דרבי יהודה דילמא בית הלל היא ואליבא דרבי מאיר לא ס"ד דקתני הכא במתניתין בית שמאי אומרים נר ומזון בשמים והברלה ובית הלל אומרים נר ובשמים מזון והברלה והתם בברייתא קתני אם אין לו אלא כוס אחד מניחו לאחר המזון ומשלשלת בולן לאחריו שמע מינה דבית שמאי היא ואליבא דרבי יהודה ומכל מקום קשיא קא סברי בית שמאי ^[ה] שאני עיולי יומא מאפוקי יומא עיולי יומא כמה דמקדמינן ליה עדיף אפוקי יומא כמה דמאחרין ליה עדיף כי היכי דלא להוי עלן כמשויו וסברי ב"ש ^[ו] ברכת המזון טעונה כוס והא תנן בא להם יין לאחר המזון אם אין שם אלא אותו כוס בית שמאי אומרים מברך על היין ואחר כך מברך על המזון מאי לאו דמברך עילויה ושתי ליה לא דמברך עילויה ומנח ליה והאמר מר ^[ז]המברך צריך שיטעום דטעים ליה והאמר מר ^[ח]טעמו פגמו דטעים ליה בידיה והאמר מר ^[ט]כוס של ברכה צריך שיעור והא קא פחית ליה משיעוריה דנפיש ליה טפי משיעוריה והא אם אין שם אלא אותו כוס קתני תרי לא הוי ומחד נפיש והא תני רבי חייא ב"ש אומרים מברך על היין ושותהו ואחר כך מברך ברכת

ורב' יהושע היא דאמר אין משגיחין בבת קול. ואם תאמר א"כ קשה הלכתא אהלכתא דההיא דרבי יהושע דתנור של עכנאי קי"ל כרבי יהושע וקי"ל כצ"ה וי"ל דדוקא התם קאמר דאין משגיחין צבת קול דהצת קול היה כנגד הרוב וכצר אמרה תורה אחרי צרים להטות (שמות כג) אבל צ"ה היו צרים אע"פ שמייתי רבי יהושע הכא אע"ג דלא דמי דשאני התם דהצת קול היה כנגד הרוב האי תנא סבר טפי מרבי יהושע דאמר אין משגיחין צבת קול אע"פ שהרוב מסייע לצת קול הואיל וצ"ש מחדדי טפי ואז"ת מ"ש דצדקוש והצדלה מזכרין קודם על היין ובצרכת המזון אין מזכרין עד לאחר שלש צרכות וי"ל דהיכי בעידי אס נצרך קודם צרכת המזון א"כ הלא צרכת המזון היסמ הדעת דצשלמא צשאר צרכות לא עקר נפשיה משתיה דצקדוש היה רוזא לכולל וצהצדלה היה רוזא לשמות אבל בצרכת המזון עקר נפשיה משתיה: **מניחו עד לאַחר המזון**, הכא משמע שמומר לטעום קודם הצדלה. תימיה הלא לטימר צת טוות (ע"פ דף קו.) פ"י לן מעונה לפי שלא היה לו יין להצדיל עליו. וי"ל דשאני אממר שהיה סבור שיהיה לו כוס למחר או מחמיר על עצמו היה והכא שאני דקסצר צרכת המזון טעונה כוס ולכן מניחו לצרכת המזון: **שטעמו פגמו**. פרשצ"ס דוקא לקדוש **והצדלה** לררץ עליו יאה פגום אצל לשמות לררץ לכרך עליו אע"פ שהוא פגום דאסור ליהנות מן העוה"ז צלא צרכה וקדוש והצדלה נמי לא אמרן אלא צמקוס דלפשר אצל אי אפשר מנכך אפי' אפגום ונותן למכוז מים כדאימא צירושלמי רבי יונה טעים אכסא ומתקן ליה פ"י לאחר ששתה ממנו הוסיף עליו כל שהא מים או יין והיה מצרך עליו: **גזרה שמא יטמאו משקין שבידיים**. אצל צמוך הסעודה ליכא למיחש שהרי אדם מנגג ידיו יפה קודם אכילה כדלמרי' ^[א]האוכל צלא ניגוז ידים וכו' אצל צשמה אין אדם מדקדק לנגג ידיו כל כך: ^[ב]תקף

המזון: **שטעמו פגמו**. פרשצ"ס דוקא לקדוש **והצדלה** לררץ עליו יאה פגום אצל לשמות לררץ לכרך עליו אע"פ שהוא פגום דאסור ליהנות מן העוה"ז צלא צרכה וקדוש והצדלה נמי לא אמרן אלא צמקוס דלפשר אצל אי אפשר מנכך אפי' אפגום ונותן למכוז מים כדאימא צירושלמי רבי יונה טעים אכסא ומתקן ליה פ"י לאחר ששתה ממנו הוסיף עליו כל שהא מים או יין והיה מצרך עליו: **גזרה שמא יטמאו משקין שבידיים**. אצל צמוך הסעודה ליכא למיחש שהרי אדם מנגג ידיו יפה קודם אכילה כדלמרי' ^[א]האוכל צלא ניגוז ידים וכו' אצל צשמה אין אדם מדקדק לנגג ידיו כל כך: ^[ב]תקף **המזון** אלא תרי תנאי ואליבא דב"ש: **ב"ש אומרים וכו'**: ^[א]ת"ר ב"ש אומרים נוטלין לידים ואח"כ מוזגין את הכוס שאם אתה אומר מוזגין את הכוס תחלה גזרה ^[ב]שמא יטמאו משקין שאחריו הכוס מחמת ידיו ויחזור ויטמאו את הכוס וליטמו ידים לכוס ידים שניות הן ^[ג]ואין שני עושה שלישי בחולין דאלא על ידי משקין ובה"א מוזגין את הכוס ואחר כך נוטלין לידים שאם אתה אומר נוטלין לידים תחלה גזרה שמא יטמאו משקין שבידיים מחמת הכוס ויחזור ויטמאו את הידים וניטמי כוס לידים ה"אין כלי מטמא אדם וניטמי למשקין שבתוכו הכא בכלי שנטמאו אחריו במשקין עסקינן דתוכו טהור וגבו טמא ^[ד]דתנן וכלי שנטמאו אחריו במשקין אחריו טמאים תוכו

יהו **הידים** נגזבות יפה ממי הנטילה ויטמאו משקין צנדים מחמת כוס וכן נעשים תחלה ויחזור ויטמאו את הידים ומנמא אוכל צידים **מסואכות: ונטעמי כוס לידים**. למה לי משקין צידים אפי' ידים נגזבות נמי יטמא כוס לידים וכיון דהכי הוה נהי נמי דצכוס שלפני המזון בעיד צ"ה תקנתא דשותהו קודם נטילה כוסות הצאן צמוך המזון מה תהא עליהן הלא מטמאין את הידים: **אין כלי מטמא אדם**. כלומר כלי כזה שנטמא צולד הטומאה אינו מטמא את הידים דקי"ל כרצנן דפליגי עליה דרבי יהושע צמסכת ידים (פ"ג מ"א) ככלים שנטמאו צמשקין ואומר את שנטמא צצא הטומאה מטמא את הידים ושנטמא צולד הטומאה אינו מטמא את הידים שאין שני עושה שני ואע"פ שהספר מנמא את הידיס' אין למדים הימנו הלכך כוסות צצמוך המזון שהיידים נגוצין אינן מטמאין את הידיס. ואם תאמר פעמים שיש משקין' **צצציל טופח על הידיס** אין תורת משקין עליו אלא תורת אוכל: **כלי שנטמאו אחריו צמשקין**. צכלי שטף קאמר דאילו כלי חרס אין מטמאין מנגזן אפילו צטומאה דאורייתא': **שנטמאו אחריו צמשקין**. אין לך משקה שאינו ראשון לטומאה שאף אם נגע צשני עשאוהו חכמים תחלה: **אחריו טמאין**. אף על פי שאין אדם וכלים מקצלין טומאה מן התורה אלא מאכ הטומאה גזרו חכמים' שיהו משקין מטמאין כלים מפני שמיזינו משקה שהוא אכ הטומאה לטמא אדם וכלים מה"ת כגון וצו של זצ ורוקן וימימי רגליו גזרו על כל המשקין טמאין שיטמאו כלים:

מחמת הכוס וז הכוס קאי בטומאת אחריוים כדתנן בפרק חומר בקדש (וחגיגה ב) אחריוים ותוך ובית הצביעה לתרומה כלומר שאחריוי

נטמאו במשקין ואעפ"י תוכו טהור וכל שהוא בענין הזה הרי הוא מטמא את המשקים והמשקין על מטמאים בדרים אחרים כדתנן בטהרות בפרק ח' (משנה ו) משקין שנטמאו באחריו כלי מטמאין אחד ופוסלין אחד ובתוספתא כלים (פ"ג) משקין טהורין התנוינן על הארץ ונגע בהן כוס שאחריו טמאין או בית צביעתו נטמאו משקין וטומאת אחריוים מדרבנן היא כדנתיא בתורת כהנים (בפ' שמנין)

רבי אומר תרע שאין טומאת משקין לכלים מן התורה [אלא מדר"ס שאין טומאה מן התורה] מטמאה את כלי שטף מאחריו שאין תוכו טמא וכלים שנטמאו במשקין תוכו טהור ואין לך טומאת אחריוים אלא במשקין בלבד ובתורתא אבל בקדוש הכל טמא דתנן

אלו דברים פרק שמיני ברכות

גב.

עין משפט ור מוצה

א מיי' פכ"ט מה'ל' שנת הל' י' ונחלצ"ד שם טושי"ע ארוי"ם כר' רלו ס"ג ופי' רלט ס"ד:]
ה ב מיי' פכ"ט מהלכות שנת הל' טו טושי"ע ארוי"ם פי' קצפ סטף"ג:
ו ד מיי' פ"ח מה'ל' אבות הטומאות הלכה ב:
ז ד מיי' פ"ז שם הל' ה:
ח ה מיי' פ"ח שם הלכה א:
ט ו מיי' פ"ז שם הל' ג ופי"ג מה'ל' כלים הל"ד:

רבינו חננאל

ור' יהושע הוא דאמר אין משגיחין בבית קול. פ"י ר' יהושע בפי' הוהב בחנוור של עכנאי (והוא דאמר הכא הלכה כבית הלל). **נשאני** עיולא יממא מאפוקי יומא וכו'. עיולי יומא מחבבינן ליה ולא מאחרין ליה, אפוקי יומא דהיא תליא בהברלה מאחרין ליה. [והאמר מר טעמו פגמו. לברכה]. **ותנן** כלי שנטמאו אחריו במשקין וכו'. פ"י אם נפלו משקין טמאין באחריו הכלים, אם יש בתוכו תרומה לא נטמאת וכו'. וזהו שאמרו כלי שנטמאו אחריו במשקין, אחריו טמאין, תוכו אוננו אוניו ידיו טהורין לתרומה אבל לא לקדש, נטמא תוכו נטמא כולו.

רב ניסים גאון (המשך)

ובגמ' דאין וירושין דבני מרסא (הכחה) גרסי' בתוך שאתה אומר לו ידיו שניות אף הוא בודל מן התרומה וליא מחמת משקה גזרו עליהם דיהיו תחלה ק"וומה אם טבול יום שהוא דבר תורה אינו אלא פוסל ידים שהן מדבריים לא כיש ד"א כלום גזרו על הידים לא מפני דא שיהא בודל מן התרומה מתוך שאתה אומר לו ידיו שניות אף הוא בודל מן התרומה ותנן בפרה פ' י"א (משנה ו) כל הטעין ביאת מים מדבירי סופרי' מטמא את הקדוש ופוסל את התרומה ומותר בחולין ובמנשח ידיו כפי"ג התחמיה ואמרו לו לר"ע יתכן מצנינו שיהיידים תחלה ואמרין תו יהודי צממאת את הברכה דברי ר' יהושע וחכאי' ידים שניות הן ואין שני עושה שני ולפי זה הטעם אין הידים מטמאין את הכוס אבל המשקין שאחריו מטמאין מחמת ידים כדתנן בבס' פרה (פ"ח משנה ו) כל המטמא את התרומה מטמא את המשקין ליהות תחלה חזין מטבול יום ובפרק אור ליי"ד (פסחים ד' יז) הן אומרין משקין הבאין מחמת ידים ובפרק יציאות השבת (דף יז) אמרי' האוכלין שנטמאו במשקין משקין דמאי אי נימא במשקין מחמת שרץ דאורייתא היא דכתיב (ויקרא יא) וכל משקה אשר ישתה אלא דנגעו במשקין הבאין מחמת שרץ [ידיים] וגזרו רבנן על משקין הבאין מחמת ידים משום משקין הבאין מחמת שרץ ובתוספתא טבול יום (פוק א) תניא חומר בידים מטבול יום וכו' ומטמאין את המשקין הבאין מחמת שרץ ולפי שיעיקר טומאת ידים מדרבנן היא הוי ספיקה טהור כדתנן בבס' טבול יום (פ"ב משנה א) חומר בטבול יום מבדירם ספק טבול יום פוסל את התרומה והידיים ספיקן טהור. גזירה שמו יטמאו משקין שבידיים

^[1] [עיוניווי:1] ב"מ נט: חולין

^[2] (ג). יבמות יד. פסחים קקד. (ד). מוספתא פ"ה הל"ב פסחים קב: קק. (ה) מוספתא פ"ה הל"א [פסחים קג]. (ו) [פסחים קה:1] (ז) [עיוניין פסחים קה:1] (ח) [פסחים פ"ה הכ"ו:] (ט) [ע' מו' עירובין נט: ד"ה הוה וכוּלין פו: ד"ה כל וכוּלמיו: י: ד"ה ותלן, (י) פרה פ"ח מ"ו טהרות פ"ב מ"ג ו [חולין לג], (כ) חגיגה כד: צבורות לת. גליס פכ"ה מ"ו נדה ג: ט [ע"ב], (ט) [לעיל נא: ג], (י) ע"י בטהרש"א מה שהניח דברי

^[3] רש"י א"ל, (כ) [שבת יד: ע] בנא"ל: שנטמא, (כ) [שבת יג: א] ט בנא"ל: משקה, (ק) [חולין כד:7] (ר) [שבת ד:7, (ז) [מוטה ד:7,

^[4] נב' ועל השמים שש"ש אומרים: (ג) שם וסברי ד"ס (בכרת המזון) תל"מ וי"ב פ"א וכן הוה בפרש"י ברכה:

^[5] הכנס לביתו במוצאי שבת מברך על היין. מחילה מהו שהוה תדיר ויודיר קודם (ורב"ם פסחים קב), ואחר כך אומר הברלה. הכלה לבסוף, לפי שאלו ההשגות קרית ויכרת הכלה ארכה לסיק אומרה לבסוף (שם), ומשלשלת. שכן שלגלת שמחמיר יחד עם גרות המזון (שם), המברך צריך שיטעמו. או הוה או אחד מן השופעים, ובשמים אחד מהם ילאו כולם (שם קה) שחם דגמלי הוה ליום של צרכה של יהיה חום ממנו לאלתר שחם צרכת אפי ידועה פרי יתכן שלל לנזקין (סורבין ט), צריך שיעור, רביעית לגו (רשב"ם פסחים שם), כלי שנטמאו אחריו. כל ען או על מחמת קאמר שמטמאין מנזן (וחגיגה כב), במשקין. דטומאה דקננא היל, דמלאווייתא אין אוכל ומשקה מנמא כל, שאין כל מקבל טומאה אלא מאכ טומאה, וגזרי חכמים סיורו משקין מעמיזין לל, לפי שם משקה שהוא כל הטומאה ומנמא כל מן התורה, כגון חצה שהן אבות הטומאה כגון רוקן וימימי רגליו: וצ"ה אומרים נו'. בתוספתא ה"ג לה וצ"ה אומרים אחריו הכוס לעולם טמאים דצר אחר תכף לנט"י סעודה למאי דחיישימו שלא יטמאו הידים את אחריו הכוס לאו חששא היא שאפילו לכתחלה מותר להשתמש בכלי שאחריו טמאים ותוכו טהור כגון זה שמטמא'י אחריו מחמת משקין דלמרינן ציה בשמעתינו תוכו טהור הלכך מוזגין ושותין את הכוס תחלה קודם נטילה שאם אהה אומר נוטלין לידים תחלה שמה לא

^[6] ורבי יהושע היא. בצבא מצינא בתנורו של עכנאי צפ' הוהב (ד' עט:): ומשלשלת. לשון שלגלת כלומר סודרן לאחר המזון: וממאי דצ"ש היא נו'. אלמא לצ"ש מאור ואח"כ בשמים וכן צרייתא נמי מאור ואחר כך בשמים קאמר אלמא צ"ש

^[7]א]ורבי יהושע היא דאמר אין משגיחין בבת קול וסברי בית שמאי דברכת היום עדיפא והתניא [ב]הנכנס לביתו במוצאי שבת מברך על היין ועל המאור ועל הבשמים ואחר כך אומר הברלה «ואם אין לו אלא כוס אחד מניחו לאחר המזון ומשלשלת בולן לאחריו והא ממאי דב"ש היא דלמא ב"ה היא לא ס"ד דקתני מאור ואח"כ בשמים ומאן שמעת ליה דאית ליה האי סברא ב"ש [ג]דתניא א"ר יהודה לא נחלקו בית שמאי וב"ה על המזון שבתחלה ועל הברלה שהיא בסוף על מה נחלקו על המאור ועל הבשמים [ד] ב"ש אומרים מאור ואחר כך בשמים וב"ה אומרים בשמים ואחר כך מאור וממאי דבית שמאי היא ואליבא דרבי יהודה דילמא בית הלל היא ואליבא דרבי מאיר לא ס"ד דקתני הכא במתניתין בית שמאי אומרים נר ומזון בשמים והברלה ובית הלל אומרים נר ובשמים מזון והברלה והתם בברייתא קתני אם אין לו אלא כוס אחד מניחו לאחר המזון ומשלשלת בולן לאחריו שמע מינה דבית שמאי היא ואליבא דרבי יהודה ומכל מקום קשיא קא סברי בית שמאי [ה] שאני עיולי יומא מאפוקי יומא עיולי יומא כמה דמקדמינן ליה עדיף אפוקי יומא כמה דמאחרין ליה עדיף כי היכי דלא להוי עלן כמשויו וסברי ב"ש [ו] ברכת המזון טעונה כוס והא תנן בא להם יין לאחר המזון אם אין שם אלא אותו כוס בית שמאי אומרים מברך על היין ואחר כך מברך על המזון מאי לאו דמברך עילויה ושתי ליה לא דמברך עילויה ומנח ליה והאמר מר [ז]המברך צריך שיטעום דטעים ליה והאמר מר [ח]טעמו פגמו דטעים ליה בידיה והאמר מר [ט]כוס של ברכה צריך שיעור והא קא פחית ליה משיעוריה דנפיש ליה טפי משיעוריה והא אם אין שם אלא אותו כוס קתני תרי לא הוי ומחד נפיש והא תני רבי חייא ב"ש אומרים מברך על היין ושותהו ואחר כך מברך ברכת

^[8]ורב' יהושע היא דאמר אין משגיחין בבת קול. ואם תאמר א"כ קשה הלכתא אהלכתא דההיא דרבי יהושע דתנור של עכנאי קי"ל כרבי יהושע וקי"ל כצ"ה וי"ל דדוקא התם קאמר דאין משגיחין צבת קול דהצת קול היה כנגד הרוב וכצר אמרה תורה אחרי צרים להטות (שמות כג) אבל צ"ה היו צרים אע"פ שמייתי רבי יהושע הכא אע"ג דלא דמי דשאני התם דהצת קול היה כנגד הרוב האי תנא סבר טפי מרבי יהושע דאמר אין משגיחין צבת קול אע"פ שהרוב מסייע לצת קול הואיל וצ"ש מחדדי טפי ואז"ת מ"ש דצדקוש והצדלה מזכרין קודם על היין ובצרכת המזון אין מזכרין עד לאחר שלש צרכות וי"ל דהיכי בעידי אס נצרך קודם צרכת המזון א"כ הלא צרכת המזון היסמ הדעת דצשלמא צשאר צרכות לא עקר נפשיה משתיה דצקדוש היה רוזא לכולל וצהצדלה היה רוזא לשמות אבל בצרכת המזון עקר נפשיה משתיה:

^[9]מניחו עד לאַחר המזון, הכא משמע שמומר לטעום קודם הצדלה. תימיה הלא לטימר צת טוות (ע"פ דף קו.) פ"י לן מעונה לפי שלא היה לו יין להצדיל עליו. וי"ל דשאני אממר שהיה סבור שיהיה לו כוס למחר או מחמיר על עצמו היה והכא שאני דקסצר צרכת המזון טעונה כוס ולכן מניחו לצרכת המזון: שטעמו פגמו. פרשצ"ס דוקא לקדוש והצדלה לררץ עליו יאה פגום אצל לשמות לררץ לכרך עליו אע"פ שהוא פגום דאסור ליהנות מן העוה"ז צלא צרכה וקדוש והצדלה נמי לא אמרן אלא צמקוס דלפשר אצל אי אפשר מנכך אפי' אפגום ונותן למכוז מים כדאימא צירושלמי רבי יונה טעים אכסא ומתקן ליה פ"י לאחר ששתה ממנו הוסיף עליו כל שהא מים או יין והיה מצרך עליו: גזרה שמא יטמאו משקין שבידיים. אצל צמוך הסעודה ליכא למיחש שהרי אדם מנגג ידיו יפה קודם אכילה כדלמרי' [א]האוכל צלא ניגוז ידים וכו' אצל צשמה אין אדם מדקדק לנגג ידיו כל כך: [ב]תקף [ג]המזון אלא תרי תנאי ואליבא דב"ש: ב"ש אומרים וכו': [א]ת"ר ב"ש אומרים נוטלין לידים ואח"כ מוזגין את הכוס שאם אתה אומר מוזגין את הכוס תחלה גזרה [ב]שמא יטמאו משקין שאחריו הכוס מחמת ידיו ויחזור ויטמאו את הכוס וליטמו ידים לכוס ידים שניות הן [ג]ואין שני עושה שלישי בחולין דאלא על ידי משקין ובה"א מוזגין את הכוס ואחר כך נוטלין לידים שאם אתה אומר נוטלין לידים תחלה גזרה שמא יטמאו משקין שבידיים מחמת הכוס ויחזור ויטמאו את הידים וניטמי כוס לידים ה"אין כלי מטמא אדם וניטמי למשקין שבתוכו הכא בכלי שנטמאו אחריו במשקין עסקינן דתוכו טהור וגבו טמא [ד]דתנן וכלי שנטמאו אחריו במשקין אחריו טמאים תוכו

^[10]יהו יהושע היא. בצבא מצינא בתנורו של עכנאי צפ' הוהב (ד' עט:): ומשלשלת. לשון שלגלת כלומר סודרן לאחר המזון: וממאי דצ"ש היא נו'. אלמא לצ"ש מאור ואח"כ בשמים וכן צרייתא נמי מאור ואחר כך בשמים קאמר אלמא צ"ש

^[11]א]ורבי יהושע היא דאמר אין משגיחין בבת קול וסברי בית שמאי דברכת היום עדיפא והתניא [ב]הנכנס לביתו במוצאי שבת מברך על היין ועל המאור ועל הבשמים ואחר כך אומר הברלה «ואם אין לו אלא כוס אחד מניחו לאחר המזון ומשלשלת בולן לאחריו והא ממאי דב"ש היא דלמא ב"ה היא לא ס"ד דקתני מאור ואח"כ בשמים ומאן שמעת ליה דאית ליה האי סברא ב"ש [ג]דתניא א"ר יהודה לא נחלקו בית שמאי וב"ה על המזון שבתחלה ועל הברלה שהיא בסוף על מה נחלקו על המאור ועל הבשמים [ד] ב"ש אומרים מאור ואחר כך בשמים וב"ה אומרים בשמים ואחר כך מאור וממאי דבית שמאי היא ואליבא דרבי יהודה דילמא בית הלל היא ואליבא דרבי מאיר לא ס"ד דקתני הכא במתניתין בית שמאי אומרים נר ומזון בשמים והברלה ובית הלל אומרים נר ובשמים מזון והברלה והתם בברייתא קתני אם אין לו אלא כוס אחד מניחו לאחר המזון ומשלשלת בולן לאחריו שמע מינה דבית שמאי היא ואליבא דרבי יהודה ומכל מקום קשיא קא סברי בית שמאי [ה] שאני עיולי יומא מאפוקי יומא עיולי יומא כמה דמקדמינן ליה עדיף אפוקי יומא כמה דמאחרין ליה עדיף כי היכי דלא להוי עלן כמשויו וסברי ב"ש [ו] ברכת המזון טעונה כוס והא תנן בא להם יין לאחר המזון אם אין שם אלא אותו כוס בית שמאי אומרים מברך על היין ואחר כך מברך על המזון מאי לאו דמברך עילויה ושתי ליה לא דמברך עילויה ומנח ליה והאמר מר [ז]המברך צריך שיטעום דטעים ליה והאמר מר [ח]טעמו פגמו דטעים ליה בידיה והאמר מר [ט]כוס של ברכה צריך שיעור והא קא פחית ליה משיעוריה דנפיש ליה טפי משיעוריה והא אם אין שם אלא אותו כוס קתני תרי לא הוי ומחד נפיש והא תני רבי חייא ב"ש אומרים מברך על היין ושותהו ואחר כך מברך ברכת

^[12]ורב' יהושע היא. בצבא מצינא בתנורו של עכנאי צפ' הוהב (ד' עט:): ומשלשלת. לשון שלגלת כלומר סודרן לאחר המזון: וממאי דצ"ש היא נו'. אלמא לצ"ש מאור ואח"כ בשמים וכן צרייתא נמי מאור ואחר כך בשמים קאמר אלמא צ"ש

^[13]א]ורבי יהושע היא דאמר אין משגיחין בבת קול וסברי בית שמאי דברכת היום עדיפא והתניא [ב]הנכנס לביתו במוצאי שבת מברך על היין ועל המאור ועל הבשמים ואחר כך אומר הברלה «ואם אין לו אלא כוס אחד מניחו לאחר המזון ומשלשלת בולן לאחריו והא ממאי דב"ש היא דלמא ב"ה היא לא ס"ד דקתני מאור ואח"כ בשמים ומאן שמעת ליה דאית ליה האי סברא ב"ש [ג]דתניא א"ר יהודה לא נחלקו בית שמאי וב"ה על המזון שבתחלה ועל הברלה שהיא בסוף על מה נחלקו על המאור ועל הבשמים [ד] ב"ש אומרים מאור ואחר כך בשמים וב"ה אומרים בשמים ואחר כך מאור וממאי דבית שמאי היא ואליבא דרבי יהודה דילמא בית הלל היא ואליבא דרבי מאיר לא ס"ד דקתני הכא במתניתין בית שמאי אומרים נר ומזון בשמים והברלה ובית הלל אומרים נר ובשמים מזון והברלה והתם בברייתא קתני אם אין לו אלא כוס אחד מניחו לאחר המזון ומשלשלת בולן לאחריו שמע מינה דבית שמאי היא ואליבא דרבי יהודה ומכל מקום קשיא קא סברי בית שמאי [ה] שאני עיולי יומא מאפוקי יומא עיולי יומא כמה דמקדמינן ליה עדיף אפוקי יומא כמה דמאחרין ליה עדיף כי היכי דלא להוי עלן כמשויו וסברי ב"ש [ו] ברכת המזון טעונה כוס והא תנן בא להם יין לאחר המזון אם אין שם אלא אותו כוס בית שמאי אומרים מברך על היין ואחר כך מברך על המזון מאי לאו דמברך עילויה ושתי ליה לא דמברך עילויה ומנח ליה והאמר מר [ז]המברך צריך שיטעום דטעים ליה והאמר מר [ח]טעמו פגמו דטעים ליה בידיה והאמר מר [ט]כוס של ברכה צריך שיעור והא קא פחית ליה משיעוריה דנפיש ליה טפי משיעוריה והא אם אין שם אלא אותו כוס קתני תרי לא הוי ומחד נפיש והא תני רבי חייא ב"ש אומרים מברך על היין ושותהו ואחר כך מברך ברכת

^[14]ורב' יהושע היא. בצבא מצינא בתנורו של עכנאי צפ' הוהב (ד' עט:): ומשלשלת. לשון שלגלת כלומר סודרן לאחר המזון: וממאי דצ"ש היא נו'. אלמא לצ"ש מאור ואח"כ בשמים וכן צרייתא נמי מאור ואחר כך בשמים קאמר אלמא צ"ש

^[15]א]ורבי יהושע היא דאמר אין משגיחין בבת קול וסברי בית שמאי דברכת היום עדיפא והתניא [ב]הנכנס לביתו במוצאי שבת מברך על היין ועל המאור ועל הבשמים ואחר כך אומר הברלה «ואם אין לו אלא כוס אחד מניחו לאחר המזון ומשלשלת בולן לאחריו והא ממאי דב"ש היא דלמא ב"ה היא לא ס"ד דקתני מאור ואח"כ בשמים ומאן שמעת ליה דאית ליה האי סברא ב"ש [ג]דתניא א"ר יהודה לא נחלקו בית שמאי וב"ה על המזון שבתחלה ועל הברלה שהיא בסוף על מה נחלקו על המאור ועל הבשמים [ד] ב"ש אומרים מאור ואחר כך בשמים וב"ה אומרים בשמים ואחר כך מאור וממאי דבית שמאי היא ואליבא דרבי יהודה דילמא בית הלל היא ואליבא דרבי מאיר לא ס"ד דקתני הכא במתניתין בית שמאי אומרים נר ומזון בשמים והברלה ובית הלל אומרים נר ובשמים מזון והברלה והתם בברייתא קתני אם אין לו אלא כוס אחד מניחו לאחר המזון ומשלשלת בולן לאחריו שמע מינה דבית שמאי היא ואליבא דרבי יהודה ומכל מקום קשיא קא סברי בית שמאי [ה] שאני עיולי יומא מאפוקי יומא עיולי יומא כמה דמקדמינן ליה עדיף אפוקי יומא כמה דמאחרין ליה עדיף כי היכי דלא להוי עלן כמשויו וסברי ב"ש [ו] ברכת המזון טעונה כוס והא תנן בא להם יין לאחר המזון אם אין שם אלא אותו כוס בית שמאי אומרים מברך על היין ואחר כך מברך על המזון מאי לאו דמברך עילויה ושתי ליה לא דמברך עילויה ומנח ליה והאמר מר [ז]המברך צריך שיטעום דטעים ליה והאמר מר [ח]טעמו פגמו דטעים ליה בידיה והאמר מר [ט]כוס של ברכה צריך שיעור והא קא פחית ליה משיעוריה דנפיש ליה טפי משיעוריה והא אם אין שם א

עין משפט
נר מצוה

נב:

תבֿף אַנטיִילִית ייִדיש סעודה. והאי דלא חשיב ליה לעיל בֿפֿ כֿ״מ (דף מז). צהדי אידך תכיפות משום דשנויה סֿ צמשנה לא חש למתנייה: **דְּבַר אַחַר אֵין נַטִילִית יִידִים אַחוּרִין מִן הַתּוֹרָה וכו'.** יֵשׁ ספרים שכתבו צֶהן הכי קאמרי להוּ סֿ צ״ש צִית הלל אפילו לדידכו דאמרינו אסור להשתמש צשלחן שני משום אוכלי תרומה הא עדיפא דאין נטילת יידים לחולין מן התורה מוטב וכו' ולא יטמאו וכו' ול״נ דהא קאמרי צ״ש דאסור להשתמש צשלחן שני ודוחק לומר כמו שפירש רש״י שמא צמקרה צעלמא ישתמש אלא נראה כספרים שכתבו צֶהן מאי דבר אחר הכי קאמרי להו צ״ה צ״ש וכו״מ מ״ש גבי אולכין דחיישין ומ״ש גבי יידים דלא חיישין וכו' והשמא לא הוי האי דבר אחר כי שהא דלעיל שאינו לריך לטעם ראשון אבל הכא האי ד״א לא צא אלא לפרש טעמא דצ״ה קאמר וליישצ דצריהס:

פֿירורִין דִּית בהו בית מותר **לֵאבֿדן** ביד. מיהו קשה לעניותא כדאמרינן צפרק כל הצער **הִבֿה בֿבֿיה צֶבֿר מוּאָ.** וואַ״מ והא צהסא דחומר למקומן ויצרך משמע דהלכה כצ״ש לקמן (דף נג:) צשמעתין מדעצדי אמוראִי צתרייהו. י״ל דלא חשיב לה משום דהסא אפי״ צ״ה מורו צ״ש אלא שלא הטריחוהו סֿ לכך: **נִהְגוּ העם בבֿ״ה אֵילִיבא** דרבי יהודה. תימא דאן אפילו לכתחלה יסוגין כן וצפרק סֿ הדר (דף צב:) אומרנ נהגו אורוי לא מורינן ואי עצה הכי לא מהדרינן ליה וי״ל דהסא איכא אמוראי דפליגי מד אמר הלכה וזהו פירוש הלכה לכתחלה ומורינן הכי א״כ נהגו דקאמר אידך הוי דיעצה אבל הכא יכול להיות דאין כאן אלא נהגו סֿ גרידא: **בֿבֿרָא בֿע״צ** סֿ. וואַ״מ הוואל וז״פ צלשון צרא אמאי אמר צורא וי״ל דלשון קרא עדיף: ויִ

ראית להו עיקר מדאורייתא: את הבית ואחר כך נוטלין לידים שאם אתה אומר אומר נוטלין לידים תחלה נמצא אתה מפסיד את האוכלין ^(א) אבל נט״ל לב״ש תחלה לא סבירא להו מ״ט משום פירורין ובה״א אם שמש תלמיד חכם הוא נוטל פירורין שיש בהן כוית ומניח פירורין שאין בהן כוית מסייע ליה לר״י יוחנן ^(ב) דא״ר יוחנן פירורין שאין בהם כוית מותר לאבדן ביד במאי קמיפלגי ב״ה סברי אסור להשתמש בשמש ע״ה וב״ש סברי ימותר להשתמש בשמש ע״ה א״ר א״ר יוסי בר חנינא א״ר הונא בכוליה פרקין הלכה כב״ה בר מזהא דהלכה כב״ש ור״ אושעיא מתני איפכא ובהא נמי הלכה כב״ה: בש״א נר ומזון וכו': ^(ג) רב הונא בר יהודה איקלע לבי רבא הוייה לרבא דברוך אבשמים ברישא א״ל מכדי ב״ש וב״ה אמאור לא פליגי ^(ד)דתניא בש״א נר ומזון בשמים והבדלה ובה״א נר ובשמים מזון והבדלה עני רבא בתריה זו דברי ר״מ אבל ר״ יהודה אומר לא נחלקו ב״ש וב״ה על המזון שהוא בתחלה ועל הבדלה שהיא בסוף על מה נחלקו על המאור ועל

הבשמים שבש״א על המאור ואח״כ בשמים ובה״א בשמים ואח״כ מאור וא״ר יוחנן יִנהגו העם כב״ה אליבא דרבי יהודה: בש״א שברא כו״ אמר ^(ה)רבא כברא כ״ע לא פליגי דברא משמע כי פליגי בבורא ב״ש סברי בורא רוח״ה למהרא וב״ה סברי בורא נמי דברא משמע מתיב רבי יוסף יִיצור אור ובורא חשך ^(ז)יצור הרים ובורא רוח״ה בורא השמים ונוטיהם אלא א״ר יוסף כברא יִבורא כ״ע לא פליגי דברא משמע כי פליגי במאור ומאורי דב״ש סברי חורא נהורא איכא בנורא ויב״ה סברי טובא נהורי איכא בנורא תנ״ה אמרו להם ב״ה לב״ש הרבה מאורות יש כאור אין מברכין כו״ בשלמא נר משום דלא שבת אלא בשמים מ״ט לא אמר רב יהודה אמר רב יחכא במסכת עובדי כוכבים עסקינן מפני שסתם מסבת עובדי כוכבים לעז״י היא הא מודקתני סיפא אין מברכין לא על הנר ולא על הבשמים של עז״י מכלל דרישא לאו בעז״י עסקינן א״ר חנינא מסורא מה טעם קאמר מה טעם אין מברכין לא על הנר ולא על הבשמים של עכו״ם מפני שסתם מסבת עובדי כוכבים לעז״י ת״ר אור ששבת מברכין עליו ושלא שבת אין מברכין עליו ^(ח)ומאי לא שבת

אלו דברים פרק שמיני ברכות

סוכו ואוגנו ואוגו וידיו טעורין. דכיון דטומאה זו דרצנן היא עצדה צה היכרא דלידעו דמדרצנן היא כי היכי דלא לשרוף עלה תרומה וקדשים והקילו צה וכן מפורש צצכורות (דף נח.). אוגנו שפמו הכפולה ללד חוץ הראוי לתשמיש. אוגו כמו און הצהית שקורין אנש״א צלע״ו. וידיו כלי שיש לו יד כגון מחצת: **גורה משום**

נילוות. שמא יתוו נילוות מתוכה על אחריו ויטמאו משקין שמאחריו מחמת אחרים ויטמאו את הידים הלכך נוטלים לידים תחלה שלא יטמאו את אחריו הכוס. ולמאי דחיישי צ״ה מחמת אחריו לאו חששא הוא דהא אסור לאשתמושי ציה: **וצ״ה סברי מוסר להשתמש** צו. הלכך לחששא דידן איכא למיחש צלל לחששא לידכו ויכא למיחש דלא איכפת לן אס יטמאו אחריו: **הא עדיפא.** למווג הכוס תחלה ואח״כ נט״י תפך לסעודה ולא אחיא חששא דנילוות ומפקעה הלכתא. וזו מהלכות סעודה היא: **משקין צצמפה.** שמא יהא משקה טופח עליה מחמת נגוז הידים ויחורו ויטמאו את הידים כשיקנה צה תמיד צבחן הסעודה: **ונטמיייה כסת למפה.** צלל משקים: **אין כלי.** שאינו אכ הטומאה מטמא כליס ולא ארס והוא זיהר שלא יגעו ידיו צצסת אס ראשונה היא לטומאה: **מחמם שולחן.** כדמפרש לקמיה דסבדי צ״ה מותר להשתמש צשלחן שני: **משום אוכלי תרומה.** ששני פוסל את התרומה: **אפילו הכי הא עדיפא.** לחוש שמא אירע מקרה שישתמשו צשלחן שני ולא ייחנה על גבי השלחן שלא תטמא את האוכלין מחמת משקין צצה מלחוש שלא תטמא מחמת כסת ומחורו ומטמא את הידים: **מפסדי אס האוכלין.** שמיים אחרונים נתזין עליהם ונמאסים: ה״ג צמוספתא צה״א אס שמש ס״ח הוא נוטל **פירורין שיש צהן כוית ומניח פירורין שאין צהם כוית: מחני איפכא.** מפין צהך סיפא דצ״ש צ״ה ודצ״ה צ״ש וקצע צהא נמי הלכה כצ״ה: **וא״ר יוחנן גרסי״: דכנא משמע.** לשעצר ויפה לאומרו שעל צריית האור צצנא צצשת ימי צצצצת משצחין אמו לו צצצמו צ״ה צצצא כדאמרינן צצפסחים (פ״ד דף נז.). **צורא.** דבר שהא צורא תמיד והא לא שייכא הכא שהרי כבר צצצא: **הרצה מאורות.** שלהצת אדומה לצנה וירקקת: **משום דלא שצנ.** ממלאתה עצירה שהעוצד כוכבים עושה מללכה לאורו ומניח לקמן אור שלא שצת און מברכין עליו הוואל ונעצדה צו עצירה: **צמכסה עוצדי כוכבים.** לאצילה לסעודה: **אי**

שפטמא משקה אין מטמא כלי כו ראמרינן נמי (שם דף יט) האי סבין דנגעה במאי אי נימא דנגעה בבשר והא אין אורכל מטמא כלי אלא דנגעה במחא הא אין [כלין] מטמא כלי ובפ״ אין דורשין בעריות (ותינה דף ב) אמרינן אמאי הסל תחור טמא מגריפה לסל אין כלי מטמא כלי ואית נמי בשחיתות קדשים (דף צט) בגמרא דטבול יום ובגמ״ דבני מערבא גרסי מתניתא ששולחן של שיש או של פרקים שאינן מקבלין טומאה: אין מברכין לא על הנר ולא על הבשמים של עכו״ם הוואיל ותנן מעיקרא אין מברכין לא על הנר ולא על הבשמים של גוים אמאי איצטריך חו למיחש של עכו״ם אלא מכלל דהאי עכו״ם דירשאל היא והכי אמרינן בתלמוד ארץ ישראל של עכו״ם ולא של גוים היא היפתה בעכו״ם של ישראל:

מסורת הש״ס

(א) [מוספתמא פ״ה הכין,] (ג) [נשס [ספחים,] (א) [ספחים יט:] מנינה כ.,] (ד) [חולין ג,] (ס) [מוספתמא פ״ה הכין,] (י) שבת קמח. [נע״ש תבוס,] ובתוס״ ממחות נח: דהא מוטביות הפסוקים, (י) פסחים קב., (ס) [דמקטן,] (ט) [ואולי צ״ל רבא,] (י) [עיי צריף ווא״ש נראה דרך נוסחאס מלי לא שבת שלא שבת ממלאתה עצירה אבל אור של מיה וכל חולה מברכין עליו תחא נמי הכי עשיתם סיטה וכו״,] (צ) צצרייתא, (ז) צ״ל צ״ה צ״ש וכו״ה דצפ״י, (ח) [נעומר סוכה ג. ד״ה דאמר לך,] (ז) [לפנינו שס לימא דק צמם״ מענית כו: איתן קרן,] (ס) [נע״ע חו״ פסחי קב. ד״ה דאמר ר״ה טו: ד״ה וכו״,

תורה אור השלם

- יִיצֵר אור ובורא חֲשֶׁךְ עֲשֵׂה שְׁלֹמֹה ובורא רַע אֵינִי יְיָ עֲשֵׂה כָל אֲדָמָה: יִשְׁעִיחֵה מִזֵּי 2. בִּי הַבֵּה יִיצֵר הָרִים וּבִרְא רֹחַ וּמִצֵּד לְאֲדָם מִה שְׁחֹה עֲשֵׂה שָׁרֵה עֵיפֹה וְרָדֶךְ עַל בְּמִיתָה אֶרֶץ יְיָ אֲדָלֵת צָבָאוֹת שְׁמוֹ: עֲסֹד ד ג 3. כֹּה אָמַר הָאֱלֹי יְיָ בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם וְהַיָּבֵשִׁים רַקֵּעַ הָאֶרֶץ וְרִצְצָאֶיהָ בְּתֵן נִשְׁמָה לָעָם עֲלֵיהֶן וְרִחַח לְחֻלְבֵּיבִים בָּהֶּ: יִשְׁעִיחֵה מִבֵּה

הנהגות הב״ח

(א) גבי מפקדין האוכלין (אלב ניו יור) משום פירורין תמאי״ וצ״י סיף לא גרסי זה:

לעני רש״י

אנש״א. און, ידית (של כלי).

מוסף רש״י

תרכו ואוגנו. דהיינו צית קולו המתחנן שצוה עליו, ל״א אומנו היינו שפטו (בבבוצת נח), אומנו מה ששקין צצחיות של חסך צצית אחיה שקורין מנשיין (שם), וידיו. נגון כלי ראשון. וכו״ מה ששקין צצחיות מהם ששקין לו זנז ללחוריו ללחח צו (שם), טטמא תרכו. אפי״ צמוטמאס דכרין (תינה כב.), שסתם מסבת עכו״ם לעז״י. אבל שו ישתעלסלס מברכין שולן מסיקתן לעז״י (האדחה ח״א ס״י סב).

רב ניסים גאון (המשך)

מי שרשאה אשה על בגדיו בבדיו טמאין מדרס ובגמרא דבני מערבא [בחגיגה פ״ב הלכה ז] אמר ר״י יסא בשם ר״י יוחנן במגעות בני בעא ר״י יעריא קמיה ר״י יסא מאיבן נטמא הבגד הזה מדרס אמר ר״י יוחנן שחיתת אחתו של עם הארץ יושב עליו ערומה ובגדי עם הארץ יושב הרי היא אחת מששה ספיקות שגזור באורא כדתנן בבס״ טהרות בפ״ד (משנה ו) על ר״י ספיקות ורש״י אומר דהא הרי היא אחת מששה ספיקות שגזור באורא כדתנן בבס״ טהרות דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ומבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מטמא כלי ומשרפן בפ״ אור ל״יד (פסחים דף יח) ולא ר״י קו״י הוא ומה כלי אמר עולא שרשאה אשה על בגדיו רבנן ליתין ומכאן נאמר דספק מדרסות דרבנן ובפ״ אין דורשין (דף יט) פרישו דהנוו מעלות דרבנן ניהוה ודמבטבת בבורות בפ״ הלוקח בהמה (דף כג) אית ואיבעית אימא טומאה עם הארץ דרבנן וטומאת משקין דרבנן כו״: ונטמא (שולחן) [כסת] למפה אין כלי מטמא כליי הא שמעי״ לה נמי דאמרינן שרין מטמא את הכלי כוליב מטמא את האוכלין דאלמא כלי אינו מטמא אלא או אורכלין או משקין ואין כלי מט